

Arrest

nr. 239 796 van 18 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DEKEERSMAEKER
August Hermansplein 1/1
2560 NIJLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DEKEERSMAEKER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker 11 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 februari 2019.

1.3. Op 14 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Tripoli, Libanon, op 23 maart 1998. U bent van Palestijnse afkomst en u bent moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft uw gehele leven bij uw familie gewoond in het vluchtelingenkamp El Beddawi. U geeft aan dat uw beide ouders en uw vier broers op heden daar verblijven. Uw twee oudste broers zijn geboren met een erfelijke mentale beperking. Uw moeder zorgt voor hen, net zoals ze zorgt voor uw oom die dezelfde mentale beperking heeft. In uw familie is er bereidheid om elkaar financieel te steunen. Zo sturen uw ooms, die in het buitenland wonen, geld op naar uw moeder. Uw familie verblijft in een woning in eigendom van de familie. U en uw familie staan geregistreerd bij UNRWA. Jullie kunnen rekenen op beperkte voedselhulp, alsook betaalt UNRWA 50% van de kosten van jullie onderwijs. Uw vader is buschauffeur.

U heeft uw middelbare school afgerond. Na uw middelbare school heeft u uw vader gedurende één jaar geholpen. Uw vader is buschauffeur en u ging vaak mee met hem. Vervolgens bent u gestart aan de universiteit, via semestermodules. Om een studiebeurs te krijgen, bent u naar het kantoor van Fatah geweest. Zij stuurden u door naar het volkscomité. Hier gold de regel dat u eerst een militaire training in Syrië diende te volgen alvorens aanspraak te kunnen maken op een beurs. U heeft dat geweigerd. U werd vervolgens een nacht door hen vastgehouden en toen u vrijgelaten werd, kreeg u tien dagen de tijd om na te denken over hun voorstel. U bent toen naar huis gegaan en u heeft van daaruit uw vertrek voorbereid.

U geeft aan dat uw vader in het verleden ook tweemaal slechte ervaringen had met het volkscomité. Dit toen er drugs werden gedaan in de koffie van uw oudste broer, zo'n drie jaar geleden. Alsook toen de garage waarin hij zijn bussen parkeerde, in brand stond. Uw vader eiste van het volkscomité hiervoor een vergoeding, die hem op heden nog steeds wordt geweigerd. U geeft aan dat u omwille van de problemen die uw vader had met het volkscomité, gevisieerd werd. U geeft ook aan dat 35 personen van uw ruime familie werden opgesloten door mensen van het volkscomité.

U heeft op 1 juli 2018 met uw origineel paspoort Libanon verlaten. U bent via Ethiopië, Brazilië, Bolivia en opnieuw Brazilië, Spanje binnengekomen. Uw paspoort werd afgenomen in Brazilië en doorgegeven aan de Spaanse autoriteiten. U heeft een drietal dagen in Spanje verbleven om vervolgens door te reizen naar België. U heeft op 27 juli 2018 uw verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

U vreest bij terugkeer dat u vermoord of opgepakt zal worden, of dat u door het volkscomité naar Syrië gestuurd zal worden.

Uw familie heeft na uw vertrek geen problemen gekend. U geeft aan dat uw vader zijn beroep als buschauffeur zonder problemen uitoefent.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw UNRWA registratie, uw originele identiteitskaart, een originele kaart van de universiteit, uw diploma van het secundair onderwijs, foto's van de uitgebrande bussen van uw vader, de badge in kader van de professionele activiteiten van uw vader, een brief van het hoofd van de wijk dat u afkomstig bent van El Beddawi kamp, een lijst van beroepen die niet uitgevoerd mogen worden door Palestijnen in Libanon en foto's over de algemene situatie in het kamp El Beddawi. Na het persoonlijk onderhoud werden er nog drie filmpjes doorgestuurd aangaande de bussen van uw vader die in brand stonden en aangaande de actuele situatie in het kamp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo kregen jullie voedselhulp en kwam UNRWA tussen in de scholingskosten, zo stelt u (CGVS p.4,8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Het CGVS stelt vast dat u er niet in geslaagd bent te overtuigen in uw vrees ten overstaan van het volkscomité. U geeft aan dat de problemen ontstonden toen u bij het volkscomité, waarmee uw vader reeds slechte ervaringen had en u omwille hiervan geviseerd werd, een aanvraag voor een beurs ging indienen. Deze beurs zou u krijgen op voorwaarde dat u eerst een militaire training in Syrië zou volgen. Bij terugkeer vreest u dat u vermoord of opgepakt zal worden, of dat u naar Syrië gestuurd zal worden (CGVS p.9-14). Vooreerst stelt het CGVS vast dat u er niet in slaagt om uw problemen in de tijd te situeren, hoewel u meermaals de kans hiertoe geboden werd. Zo merkt het CGVS op dat u op een zeer onsamenhangende en vage manier spreekt wanneer het gaat over de periode wanneer u aan de universiteit studeerde, de periode die de aanleiding van uw problemen vormde. Aangezien het CGVS zich een duidelijk beeld wilde vormen over uw problemen, werd u de vraag gesteld om uw registratie aan de universiteit in de tijd de situeren, nadat u uw problemen had uiteengezet (CGVS p.9). U geeft aan dat u dat niet precies weet, dat het lang geleden is (CGVS p.9). Vervolgens geeft u aan dat de registratie aan de universiteit plaatsvond midden of einde 2016 (CGVS p.9), om vervolgens aan te geven dat het in midden 2017 was (CGVS p.9) wanneer u geconfronteerd werd met het gegeven op uw secundair diploma dat u bent afgestudeerd in juli 2016. Wanneer u gevraagd werd een duidelijk begin en einde te geven van uw studieperiode, geeft u zonder meer aan dat u startte met het tweede semester, dan het eerste en dan het zomersemester (CGVS p.10). U verwijst tevens naar uw login op de website van de universiteit, u zegt "Kan ze (verwijzend naar de protection officer) niet op de website van de universiteit op mijn registratienummer zoeken, daar kan je alles op terugvinden." (CGVS p.9). Wanneer het CGVS deze mogelijkheid later tijdens het persoonlijk onderhoud bekijkt, schaaft u uw verklaringen bij en zegt u dat het via een email moet gaan (CGVS p.11), dat u het paswoord van uw login vergeten bent (CGVS p.11). Bijkomend, na het persoonlijk onderhoud heeft het CGVS hierover ook niets meer ontvangen, terwijl u aangaf dat in orde te brengen (CGVS p.11). Het hoeft niet te verwonderen dat ook dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt en uw beweerde vrees doet wankelen daar deze zijn oorsprong vindt in uw studieperiode. Het CGVS merkt vervolgens op dat u aangeeft dat u de datum waarop u voor een nacht werd vastgehouden door het volkscomité niet kan benoemen, u geeft louter aan dat dit een dag was voor het zomersemester (CGVS p.11). Daar dit de beweerde aanleiding was van uw vertrek, en deze naar uw eigen zeggen, enkele dagen voor uw vertrek plaatsvond, vindt het CGVS het bezwaarlijk dat u dit incident, wat tevens een ingrijpend gebeuren is, niet concreet in de tijd kan situeren door er een datum op te plakken. Het feit dat u dan wel aangeeft dat

het op een dinsdag plaatsvond (CGVS p.11), vindt het CGVS dan ook eigenaardig ten opzichte van uw beweringen dat u geen datum kan geven. Bovendien merkt het CGVS een tegenstrijdigheid op over de periode die tussen uw beweerde vrijlating en uw vertrek zit. Bij het CGVS zegt u "Ze hebben me op een maandag vrijgelaten, ik heb mijn documenten klaargemaakt en afgegeven op woensdag, en zaterdag verliet ik Libanon. Het moet dinsdag zijn, niet maandag, dinsdag." (CGVS p.11). U geeft duidelijk aan dat tussen uw vrijlating en uw vertrek minder dan een week zit (CGVS p.12). Evenwel strookt dit niet met wat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde. Daar geeft u immers aan "Ik ben vertrokken na ongeveer 15 kalenderdagen." (CGVS Vragenlijst punt 3 vraag 5). Het hoeft niet te verwonderen, dat ook deze vaststellingen uw geloofwaardigheid niet ten goede komen. Naast het weinig concreet situeren van uw problemen in de tijd, wordt er tevens een kanttekening geplaatst bij uw beweerde vrees daar u bij het CGVS aangeeft dat u door Fatah werd aangeraden om uw beurs aan te vragen bij het volkscomité en dat u daarom naar hen bent gegaan (CGVS p.9), bij de DVZ geeft u aan dat een groep mensen van het volkscomité zelf langskwamen (CGVS Vragenlijst punt 3 Vraag 5, CGVS p.12). Ook deze tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder vindt het CGVS het niet aannemelijk, in het kader van de door u beweerde vrees, dat u na uw vrijlating door het volkscomité zonder meer naar huis terugkeert (CGVS p.3, 13). U hiermee geconfronteerd zegt u dat ze u tien dagen bedenktijd hadden gegeven (CGVS p.11). Gezien u er zich niet van kon vergewissen of het volkscomité deze bedenktijd al dan niet zouden respecteren wekt uw gedrag de nodige verbazing. U geeft bovendien ook aan dat ze u gezegd hadden dat ze u tegen uw wil in een auto naar Syrië konden zetten (CGVS p.11, Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Het feit dat u zonder meer na uw vrijlating naar huis terugkeert, kan dan ook totaal niet overtuigen, te meer daar u aangeeft dat uw vader ook gekend was bij het volkscomité en het voor hen geen moeite gekost zou hebben u te vinden. Het CGVS vindt het allerm minst aannemelijk in het licht van deze verklaringen dat u zonder meer het risico neemt om naar huis te keren terwijl ze u hadden aangegeven dat ze u tegen uw zin in een auto naar Syrië konden zetten, zoals reeds werd aangestipt. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat dit niet zomaar zou kunnen omdat uw spullen thuis lagen en u verwijst naar het feit dat u zonder identiteitskaart niet van Libanon naar Syrië gebracht kan worden. Bovendien vreesden ze dat u wel eens zou kunnen schreeuwen bij het passeren van een checkpoint aan de grens (CGVS p.13). Met deze verklaringen kan u het CGVS evenwel niet overtuigen. Indien ze het effectief op u gemunt zouden hebben en u effectief geïsoleerd zou worden, kan er verwacht worden dat het hen niet veel moeite gekost zou hebben hun wil daadwerkelijk uit te voeren. Het CGVS vindt het in dit kader dan ook allerm minst geloofwaardig dat ze u zomaar vrijlieten en een afwachtende houding aannamen. Indien ze het effectief op u gemunt zouden hebben, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat ze u niet zomaar lieten begaan tijdens de zogenaamde bedenktijd die ze u gaven. Uw verklaring dat de volkscomités in Libanon samenwerken en u overal zullen vinden doet hieraan geen afbreuk, daar ze nooit konden uitsluiten dat u middelen en wegen zou vinden aan hen te ontkomen (CGVS p.13). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststellingen uw beweerde vrees in sterke mate ondermijnen.

In het kader van de door u geschetste problemen, vindt het CGVS het bovendien allerm minst geloofwaardig dat uw vader tot op heden zijn beroep als buschauffeur in het kamp, zonder problemen kan uitoefenen (CGVS p.12). Alsook dat uw familie na uw vertrek geen problemen heeft gekend (CGVS p.12). Daar u aangeeft dat uw vader reeds problemen kende met het volkscomité en dat u omwille hiervan door hen geïsoleerd werd, vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat uw familieleden geen problemen ondervinden en dat uw vader zijn beroep ongehinderd kan uitvoeren. Het door u geschetste verleden van uw vader met het volkscomité en daarenboven het feit dat u nagelaten heeft te gehoorzamen aan het volkscomité, strookt niet met uw verklaringen dat uw familie 'probleemloos' bleef na uw vertrek. Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat uw geloofwaardigheid mede wordt aangetast door het feit dat u bij de DVZ niets aangeeft over het beweerde verleden van uw vader met het volkscomité, de reden om dewelke u geïsoleerd werd. U hiermee geconfronteerd stelt u dat men u bij DVZ meedeelde dat u alles in kader van een tweede interview kon vertellen (Vragenlijst CGVS punt 3, CGVS p.13). Gezien 'het verleden' van uw vader wel degelijk de kern van uw motieven raakt, kan deze uitleg totaal niet overtuigen en is dit een reden te meer om te twijfelen aan de door u afgelegde verklaringen.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De kopie die u neerlegt van de eerste pagina van uw paspoort, uw UNRWA registratie, uw originele identiteitskaart, de brief waarin staat dat u afkomstig bent uit het kamp El Beddawi en uw diploma van het secundaire onderwijs hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Uit de kaart die u neerlegt aangaande uw universitaire studie kunnen geenszins de door u beweerde problemen worden afgeleid. Bovendien kan een dergelijke kaart door eender wie en voor

eender welke doeleinden zijn opgemaakt. De foto's en het filmpje van de uitgebrande bussen en de badge van uw vader worden op zich niet in twijfel getrokken, evenwel valt hier geenszins uit op te maken om welke reden de bussen schade leden en evenmin welke gevolgen dit met zich meebracht. Deze stukken kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

Tot slot dient ook nog besproken te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanstipt dat de ouders van het meisje waarop u verliefd was, weigerden dat u met haar mocht trouwen omwille van uw Palestijnse afkomst (CGVS p.9, 13). U geeft aan dat dit een voorbeeld van racisme is, maar dat dit niets te maken heeft met uw vertrek uit Libanon en dat dit bij terugkeer ook geen problemen met zich zal meebrengen (CGVS p.9, 13). Het CGVS is dan ook van mening dat zulks niet oploopt tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u over een degelijke scholingsgraad beschikt, met name dat u uw diploma van het secundaire onderwijs heeft behaald (CGVS p.5). Hierdoor neemt de kans toe op het vinden van een job. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader op heden zijn beroep als buschauffeur uitoefent (CGVS p.4) en dat uw familieleden hierdoor inkomsten vergaart. Uw familie verblijft ook in een woning die uw grootvader heeft geschonken (CGVS p.5) wat tevens aangeeft dat uw familie onderdak heeft. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat er een familiale bereidheid is binnen uw familie om elkaar financieel te ondersteunen. Zo geeft u aan dat uw ooms die in het buitenland verblijven, geld sturen naar uw familieleden om te voldoen in de zorgen die nodig zijn (CGVS p.5). Daarnaast geeft u aan dat uw ooms geld opstuurden naar uw vader voor de aankoop van een nieuwe bus nadat zijn bussen waren uitgebrand (CGVS p.4) en dat uw ooms u financieel gesteund hebben bij het aanvangen van uw studie (CGVS p.10). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in staat bent geweest uw reis te financieren, voor een bedrag van 10.000 dollar, wat een aanzienlijk bedrag is. U geeft aan dat uw ooms hierbij geholpen hebben. U geeft aan dat u op heden een goed contact onderhoudt met uw familieleden die in Libanon verblijven (CGVS p.6-7), alsook dat u een goede relatie heeft met uw ooms langs moederszijde (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de steun van uw netwerk.

Volledigheidshalve dienen de overige door u neergelegde documenten in het kader hiervan besproken te worden. De foto's die u neerlegt aangaande de algemene situatie in het kamp, de twee filmpjes aangaande de actuele toestand in het kamp en de lijst beroepen die niet door Palestijnen uitgevoerd mogen worden, zijn te algemeen om op te lopen tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum,

een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental

gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bijlage 26 (stuk 2), de vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3), de notities van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4), een kopie van een pagina van verzoekers paspoort (stuk 6), een diploma secundair onderwijs met vertaling in het Frans (stuk 7), printscreens van de gevolgde semesters aan de universiteit LIU (stuk 8), printscreens van verrichte betalingen op de bankrekening van de universiteit LIU (stuk 9), en attest van de mukhtar dd. 19 september 2018 dat moet aantonen dat verzoeker woonachtig is in het vluchtelingenkamp Beddawi met vertaling in het Frans (stuk 10), een printscreen uit een video waarin de uitbrandende busjes van verzoekers vader getoond worden (stuk 11), een foto van de uitgebrande busjes (stuk 12), foto's van gewapende mannen in het vluchtelingenkamp (stuk 13), een rantsoenkaart 'Special Hardship Assistance Card' van UNRWA dd. 27 maart 2019 met vertaling in het Engels (stuk 14) en een invaliditeitskaart op naam van verzoekers oudste broer (stuk 15).

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer over de toestand in het Beddawi kamp en de persoonlijke toestand van verzoeker. Hij voegt daarnaast drie psychologische verslagen en een aantal foto's van opgelopen verwondingen.

3. Nieuwe elementen

Op 16 juli 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019, de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2020 en de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze appreciatie, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 maart 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (o.a. identiteitskaart, UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te

worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Uit de eerste conclusies van een onderzoek van de VN, ontvangen op 6 november 2019, blijkt echter dat fraude of verduistering wordt uitgesloten maar dat sprake is van managementproblemen waardoor de commissaris-generaal van het agentschap ontslag nam en een nieuwe topman werd aangesteld. Deze veranderingen hebben ertoe geleid dat België de bijdragen voor UNRWA terug heeft hervat evenals Nederland. De Verenigde Arabische Emiraten heeft

tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad stelt nog vast dat verzoeker aan zijn verzoekschrift een kopie van een UNRWA Special hardship assistance card dd. 27 maart 2019 toevoegt (stuk 14). Deze kaart werd hernieuwd voor de lopende periode 1 januari 2019 tot 30 juni 2019, waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familie ook in 2019 konden rekenen op de steun van UNRWA.

In de mate verzoeker thans in zijn aanvullende nota voorhoudt dat zijn familie geen enkele steun krijgt van UNRWA komt hij niet verder dan een blote bewering nu de foto die hij ter ondersteuning bijvoegt (stuk 16) van "de erbarmelijke staat van de woning waarin zijn moeder thans verblijft" geen objectief bewijs is. Immers, een foto kan geënceneerd zijn en op de foto is enkel een muur/venster in slechte staat te zien, niets meer en niets minder. Uit niets blijkt dat dit de woning van het gezin betreft.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven

- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *"Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *"om welke reden ook is opgehouden"* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij kan terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* van 5 juli 2019 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De voorbije jaren voerden de Libanese autoriteiten echter geen significante beleidswijzigingen door met betrekking tot de in- en uitreis van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Wel stelde de Libanese consul in België in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één, drie of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn evenwel slechts één jaar geldig, met de mogelijkheid tot verlenging. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die meestal een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. Een verzoek om internationale bescherming in België vormt geen bezwarende factor. Indien de aanvrager van een reisdocument geen juridische problemen kende met de Libanese autoriteiten en de vereiste documenten voorlegt, zal de Sûreté Générale in de meeste gevallen en na een uitgebreide procedure uiteindelijk toestemming geven voor het uitreiken van een reisdocument of laissez-passier. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. Over het algemeen stellen zich volgens het consulaat evenwel geen problemen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passier uit te reiken. Het oude niet-machine-leesbare reisdocument voor Palestijnse

vluchtelingen is volgens het consulaat nog steeds bruikbaar wanneer het nog langer dan drie maanden geldig is. Wanneer het oude reisdocument binnen minder dan drie maanden vervalt, is men verplicht het nieuwe machine-leesbare aan te vragen bij de ambassade. Om deze informatie te toetsen werd door Cedoca contact opgenomen met diplomaten van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg. De Palestijnse diplomaten bevestigden op 3 februari 2016 en op 3 juni 2019 dat in Libanon geregistreerde vluchtelingen die over een geldig reisdocument beschikken zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Een Palestijn wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kan een verlening of vernieuwing aanvragen op de ambassade. Ook bij verlies van het reisdocument kan een nieuw document bij de ambassade worden aangevraagd. Deze zal dit voorleggen aan de Sûreté Générale in Libanon. Indien de persoon strafrechtelijke problemen kende of beschouwd wordt als veiligheidsrisico in Libanon kan de aanvraag geweigerd of bemoeilijkt worden of kan hem gevraagd worden zich na binnenkomst in Libanon aan te bieden bij de Sûreté Générale. De Palestijnse diplomaten zijn niet op de hoogte van eventuele problemen bij de aanvraag van een reisdocument. Wel werd gesteld dat de procedure ettelijke maanden in beslag kan nemen. Cedoca nam daarnaast contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO). Een stafmedewerker van deze organisatie bevestigde in juni 2019 dat bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchtelingen een reisdocument met geldigheidsduur van vijf jaar bekomen van de Sûreté Générale. In februari 2016 deed een stafmedewerker van PHRO voor Cedoca reeds navraag bij de Sûreté Générale alsook een rondvraag bij collega's. Volgens hem konden bij UNRWA of het DAPR geregistreerde Palestijnen in 2016 zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon plaatsvond. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt heel erg lang. In maart 2016 stelde de Identificatiecel per mail aan Cedoca dat de Libanese ambassade anno 2016 omwille van de vluchtelingencrisis toestemming diende te vragen aan de Sûreté Générale voor het uitreiken van een laissez-passez voor een Palestijns vluchteling naar Libanon. Een andere medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde in september 2014 dat de identificatieprocedure soms erg lang duurt wegens incorrecte gegevens, bureaucratie of verlamming van het politiek systeem in Libanon. Indien een identificatie positief is, wordt een reisdocument of laissez-passer uitgereikt. IOM te Brussel gaf op 20 juni 2019 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018 en 7 in de periode tot eind mei 2019. In februari 2016 stelde IOM jaarlijks slechts enkele bij UNRWA geregistreerde Palestijnen te hebben bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. IOM ondervond hierbij geen noemenswaardige tegenwerking van de Libanese ambassade bij het uitreiken van de benodigde reisdocumenten. Wel stelde het dat teruggekeerde Palestijnen bij aankomst aan een ondervraging onderworpen worden, zeker wanneer zij in het bezit zijn van een laissez-passez. Maar als de Palestijn in kwestie geen misdrijven begaan heeft, wordt hij volgens IOM tot het grondgebied toegelaten.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst, dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en een lokale mensenrechtenorganisatie contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd daarnaast telefonisch contact opgenomen met diplomaten van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan hun functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Tot slot werd contact opgenomen met de lokale

mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft over en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De informatie vervat in voornoemde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een reisdocument/laissez-passer te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

Hoewel het huidige beleid restrictief is, de aanvraag voor een nieuw of de hernieuwing van een reisdocument omslachtig is en maanden in beslag kan nemen, en een aantal factoren een (vrijwillige) terugkeer bemoeilijken, is een terugkeer naar Libanon voor Palestijnse vluchtelingen nog steeds mogelijk. Ten gevolge van de coronacrisis kunnen Palestijnse vluchtelingen sinds 1 mei 2020 niet meer terugkeren naar Libanon. Het gaat om een tijdelijke maatregel genomen naar aanleiding van de COVID-19-pandemie en dus niet om een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 'violent incidents', waarvan 18 'battles', 17 'explosions/remote violence', en 14 gevallen van 'violence against civilians'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie 'violence against civilians' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie 'explosions/remote violence' één en in de categorie 'battles' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-SHAM (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de

partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt evenmin concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De foto's die verzoeker indiende van gewapende mannen die zich in het kamp bevinden en die volgens hem betrekking hebben op de 'actuele situatie' in het kamp worden immers zonder meer voorgelegd en worden niet voorzien van een datum noch context, mocht deze al een andere blik kunnen werpen op de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp el Beddawi erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt te dezen dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-)

overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp el Beddawi precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoeker zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u over een degelijke scholingsgraad beschikt, met name dat u uw diploma van het secundaire onderwijs heeft behaald (CGVS p.5). Hierdoor neemt de kans toe op het vinden van een job. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader op heden zijn beroep als buschauffeur uitoefent (CGVS p.4) en dat uw familieleden hierdoor inkomsten vergaart. Uw familie verblijft ook in een woning die uw grootvader heeft geschonken (CGVS p.5) wat tevens aangeeft dat uw familie onderdak heeft. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat er een familiale bereidheid is binnen uw familie om elkaar financieel te ondersteunen. Zo geeft u aan dat uw ooms die in het buitenland verblijven, geld sturen naar uw familieleden om te voldoen in de zorgen die nodig zijn (CGVS p.5). Daarnaast geeft u aan dat uw ooms geld opstuurden naar uw vader voor de aankoop van een nieuwe bus nadat zijn bussen waren uitgebrand (CGVS p.4) en dat uw ooms u financieel gesteund hebben bij het aanvangen van uw studie (CGVS p.10). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in staat bent geweest uw reis te financieren, voor een bedrag van 10.000 dollar, wat een aanzienlijk bedrag is. U geeft aan dat uw ooms hierbij geholpen hebben. U geeft aan dat u op heden een goed contact onderhoudt met uw familieleden die in Libanon verblijven (CGVS p.6-7), alsook dat u een goede relatie heeft met uw ooms langs moederszijde (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer niet zou kunnen rekenen op de steun van uw netwerk.”* Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. De Raad is van mening dat op basis van het administratief dossier tevens duidelijk blijkt dat de vader van verzoeker zijn arbeid kan verderzetten zonder problemen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en dat verzoeker zijn gezin effectief steeds heeft kunnen rekenen op de hulp van zijn familie om financieel bij te springen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7 en p. 10), wat niet wordt tegengesproken door het verzoekschrift. Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat ook verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, op de familieleden zou kunnen steunen tot wanneer hij in staat is om opnieuw in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp el Beddawi actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat zijn vader als buschauffeur de meeste van zijn klanten heeft verloren omwille van de corona-crisis, zij hun woning hebben moeten verkopen en de moeder met de twee gehandicapte zonen haar intrek heeft genomen bij een tante, komt verzoeker niet verder dan blote beweringen. De Raad herhaalt dat verzoeker verklaarde dat ook familieleden in het buitenland de familie steunt, hij zijn schoolgeld kon betalen dank zij familieleden en hij 10.000 dollar spendeerde aan zijn reis.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

7.2.3.4.2.1. Verzoeker geeft aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten naar aanleiding van de problemen die ontstonden toen hij bij het volkscomité, waarmee zijn vader reeds slechte ervaringen had en verzoeker zelf omwille hiervan geviseerd werd, een aanvraag voor een beurs ging indienen. Deze beurs zou verzoeker krijgen op voorwaarde dat hij eerst een militaire training in Syrië zou volgen. Bij terugkeer vreest verzoeker dat hij vermoord of opgepakt zal worden, of dat hij naar Syrië gestuurd zal worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9-14). Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen. Zoals blijkt uit wat volgt, kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees ten overstaan van het Volkscomité in het Beddawi kamp.

Daargelaten de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn studies aan de Libanese International University (LIU), legt hij thans documenten neer die aantonen dat hij studeerde aan de universiteit LIU, waar hij het herfstsemester volgde dat liep van 2 oktober 2017 tot 7 februari 2018, waarna hij het lentese semester volgde dat liep van 12 februari 2018 tot 14 juni 2018. Het zomersemester waarvoor hij was ingeschreven startte op maandag 25 juni 2018 en liep tot 25 juli 2018. Uit de documenten blijkt dat verzoeker zijn herfstsemester betaalde in schijven op 7 oktober 2017, 4 december 2017 en 9 januari 2018, alsook dat hij één betalingsschijf betaalde voor zijn lentese semester, op 7 maart 2018. De verder door verzoeker verschuldigde betalingsschijven voor zijn lentese semester betaalde hij niet, hoewel hij deze diende te betalen tegen 5 april 2018, 11 mei 2018 en 4 juni 2018. Voor zijn zomersemester betaalde hij geen enkele schijf (zie stukken gevoegd bij het verzoekschrift en tevens te raadplegen op het door verzoeker in zijn verzoekschrift vermelde emailadres van de LIU). Uit deze documenten kan de Raad afleiden dat verzoeker van de periode 2 oktober 2017 tot 14 juni 2018 effectief gestudeerd heeft en hij ingeschreven stond aan de universiteit voor het zomersemester dat aanving op 25 juni 2018. Bijgevolg zijn de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande en zijn grieven in het verzoekschrift niet relevant.

Vooreerst ziet de Raad niet in waarom verzoeker zich voor de betaling van zijn studies zou wenden tot Fatah en/of het Volkscomité en niet tot zijn eigen ooms, nu verzoeker aangeeft dat hij verschillende ooms heeft binnen en buiten Libanon die een financieel stabiel leven leiden en zijn familie waar nodig financieel bijspringen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8-10). Zo blijkt immers uit verzoekers verklaringen dat zijn ooms en vader zijn studies deels financierden (p. 10: *"Wie betaalde dat, uw eerste twee semesters? Dit bedrag wordt voor ¾ door mijn vader betaald en de rest van mijn ooms. Het volledige bedrag van de beide semesters? Ja ook mijn vader en mijn ooms".*)

Bovendien blijkt dat verzoeker op 1 juli 2018 Libanon verlaten heeft via Ethiopië, Brazilië, Bolivia (waar hij 6 of 8 nachten verbleven heeft) en Spanje (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7; administratief dossier, stuk 19, documenten DVZ: reisroute, Punt 31, p. 11). Verzoeker verklaarde dat deze reisweg 10.000 dollar kostte, een bedrag dat zijn ooms voor hem verzamelden, op enkele dagen tijd (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8; administratief dossier, stuk 18, Vragenlijst DVZ, Punt 30, p. 10). De Raad ziet dan ook niet in hoe zijn ooms tegen 1 juli 2018 10.000 dollar zouden kunnen vinden op enkele dagen tijd, maar niet in staat zouden zijn om tussen begin 2018 en 1 juli 2018 het significant lagere bedrag van 2000 dollar aan te vullen dat verzoeker zou zijn verloren en dat bedoeld was voor zijn studies. Uit de thans voorgelegde printscreens met informatie over de betalingen aan de LIU die verzoeker zou hebben verricht blijkt dat hij er niet in slaagde om ook maar één afbetaling van enkele honderden euro's te doen sinds 7 maart 2018. Het kan dan ook verbazen dat verzoeker er dan wel op korte tijd in slaagde 10.000 euro te verkrijgen via zijn ooms voor zijn vlucht uit zijn land van gewoonlijk verblijf. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van het hele relaas reeds op de helling. Het argument van verzoeker dat zijn vader nog een lening diende af te betalen aan zijn ooms, waardoor hij geen extra geld wilde vragen uit een soort eergevoel, kan niet overtuigen.

Daarenboven haalde verzoeker eerdere problemen aan tussen het Volkscomité en zijn vader en familie, waardoor het ongeloofwaardig is dat zijn vader liever zou hebben dat zijn zoon zich bij het Volkscomité zou aanmelden voor een studiebeurs, dan dat hij zijn familie zou aanspreken die hem eerder reeds hielpen.

De geloofwaardigheid wordt verder gehypothekeerd door de volgende vaststelling: nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of in het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker dat hij bij de universiteit LIU een studiebeurs aanvroeg of zijn problemen aldaar zou besproken hebben. Het mag verbazen dat verzoeker dit nergens vermeldde, temeer nu uit de door hem aangereikte betalingsdocumenten van de universiteitswebsite duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk "financial aid" verkreeg van zijn universiteit LIU ter waarde van in totaal 4260 dollar, zijnde de helft van de 8520 dollar die zijn studies hem kosten. Dit roept vragen op naar de waarachtigheid van verzoeker zijn verklaringen en de mate waarin hij zich diende te richten tot 'externe' geldschieters. Immers blijkt uit de door verzoeker verstrekte betalingsdocumenten dat deze tegemoetkoming geldt per semester waardoor verzoeker 1062,5 dollar financiële steun verkreeg voor het herfstsemester, 1257,5 dollar voor het lenteseizoen en 672,5 dollar voor het zomersemester (zie bijlagen aan het verzoekschrift, stuk 9: printscreens betalingsdocumenten rubriek "Account details: financial aid"), waardoor de Raad niet inziet hoe verzoeker een tijdelijk betalingsprobleem niet minstens gedeeltelijk kan ondervangen. Uit de door verzoeker ingebrachte informatie blijkt dat hij sinds 7 maart 2018 geen enkele betaling meer uitvoerde en hierdoor tot op heden zijn universiteit 3099 dollar verschuldigd is, niet weinig, maar minder dan de helft van de totale studiekosten van 8520 dollar. Dit zet wel degelijk zijn betalingsproblemen in perspectief. Deze 3099 dollar kan bezwaarlijk een groot bedrag genoemd worden voor verzoeker gelet op de hierboven vermeldde 10.000 dollar die hij voor zijn reisweg eenvoudigweg bij elkaar kreeg en het feit dat verzoeker dit bedrag in schijven diende uit te betalen van telkens enkele honderden euro's. Dat verzoeker hier niet in slaagde ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van zijn vrees en staat in schril contrast tot de aard van de door hem aangehaalde incidenten die direct het gevolg zouden zijn van een aanvraag tot studiebeurs bij het Volkscomité. Waar verzoeker bijkomend aanreikt dat zijn universiteit in de praktijk de betaling van achtergestelde saldi pas na 7 of 8 maanden opeist, poogt hij zich niet te herstellen. Dit toont wederom een inspanning van de universiteit aan om tegemoet te komen aan studenten. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker niet is ingegaan op de al bij al indrukwekkende inspanningen van zijn universiteit. De Raad ziet op basis van bovenstaande elementen niet in waarom hij zich zou dienen te richten tot Fatah of het Volkscomité, die buitenstaanders zijn en niets te maken hebben met zijn studie, nu enerzijds zijn universiteit hem tegemoetkomt en anderzijds zijn ooms geen financiële problemen hebben om op een korte termijn duizenden dollars op tafel te leggen.

Meer nog, verzoeker verklaart dat hij op 21 juni 2018 naar Fatah ging om een studiebeurs aan te vragen, zijnde vier dagen voor de start van het zomersemester, terwijl zijn betalingsproblemen blijkens de door hem neergelegde stukken ontstonden begin 2018 en hij sinds 7 maart 2018 geen enkele betaling meer uitvoerde aan zijn universiteit.

Ten overvloede acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker, rekening houdende met de slechte ervaring die hij en zijn familie heeft met het Volkscomité van het kamp en de vaststelling dat hij de financiering via familie kon bekomen, het Volkscomité zou aanspreken voor een studiebeurs.

Gelet op alle elementen samen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en de vervolgingsproblemen door het Volkscomité van het kamp.

7.2.3.4.2.2. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de leden van het Volkscomité, minstens een reëel risico op bedreiging van zijn leven, kan hij ook hier niet overtuigen. Vooreerst wordt vastgesteld dat geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas met betrekking tot zijn problemen die te maken zouden hebben met een aanvraag voor een studiebeurs. Wat de drugs in de koffie van zijn oudste broer betreft en de ontplofte bussen van zijn vader, kan de Raad slechts vaststellen dat, in de mate deze feiten zich inderdaad hebben voorgedaan, deze feiten niet de aanleiding zijn geweest voor verzoekers vlucht of de vlucht van zijn familie uit het land van gewoonlijk verblijf.

7.2.3.4.2.3. Betreffende de problemen van de gehandicapte broers van verzoeker, wordt door de Raad *an sich* niet betwist dat deze het slachtoffer kunnen worden van kwetsende opmerkingen op straat, doch ziet de Raad niet in hoe deze *in casu* kunnen leiden tot een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

7.2.3.4.2.4. De documenten die verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt over zijn inschrijving aan de LIU enerzijds en zijn betalingen anderzijds werden hoger besproken. De motieven met betrekking tot de andere stukken worden door de verzoeker niet betwist. Deze stukken pogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zijn vasthouding door het

Volkscomité niet ondersteunt door een medisch attest (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), waardoor de medische problemen van verzoeker niet kunnen gelinkt worden aan zijn relaas.

Waar verzoeker aan zijn aanvullende nota thans twee foto 's voegt die zouden moeten aantonen dat hij verwondingen opliep naar aanleiding van zijn opsluiting door het Volkscomité, wijst de Raad er op dat daarop te zien is dat verzoeker donkere vlekken heeft op zijn arm en rug, niets meer en niets minder. Wat deze donkere vlekken zijn en in welke omstandigheden deze vlekken op zijn arm en schouders terecht zijn gekomen kan daaruit niet afgeleid worden. De tweede foto toont een hand met twee vingers die krom lijken. Ook hier kan niet worden afgeleid wat de kromming heeft veroorzaakt of in welke mate dit aangeboren is. Verzoeker legt van deze "verwondingen" ook geen medisch attest neer.

7.2.3.4.2.5. Waar verzoeker nog situaties aangeeft van discriminatie die hemzelf en zijn gezinsleden zijn overkomen, met name werden zijn twee gehandicapte broers regelmatig uitgelachen op straat (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), werd verzoeker in Libanon op een meisje verliefd, waarna de ouders weigerden hun dochter te laten trouwen met een Palestijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), alsook reikt verzoeker algemene informatie aan waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon de toegang tot verschillende beroepen wordt ontzegd of moeilijk gemaakt wordt (administratief dossier, stuk 15, lijst verboden beroepen), benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *"een situatie van ernstige onveiligheid"* waarbij het *"de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is"*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dat verzoeker twee broers heeft die gehandicapt zijn en op straat hierop kunnen worden aangesproken, wordt *an sich* niet betwist door de bestreden beslissing, doch verzoeker toont niet aan dat hoe zijn fundamentele mensenrechten hierdoor geschaad worden. De Raad kan verweerder verder bijtreden waar die stelt: *"Tot slot dient ook nog besproken te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanstipt dat de ouders van het meisje waarop u verliefd was, weigerden dat u met haar mocht trouwen omwille van uw Palestijnse afkomst (CGVS p.9, 13). U geeft aan dat dit een voorbeeld van racisme is, maar dat dit niets te maken heeft met uw vertrek uit Libanon en dat dit bij terugkeer ook geen problemen met zich zal meebrengen (CGVS p.9, 13). Het CGVS is dan ook van mening dat zulks niet oploopt tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid."* Verzoeker maakt ook met het verwijzen naar algemene informatie niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. Het louter aanhalen van het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken discriminatie ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Waar verzoeker aanhaalt dat het Volkscomité hem en zijn familie systematisch viseert, verwijst de Raad naar bovenstaande elementen waaruit blijkt dat verzoeker zijn problemen met het Volkscomité niet heeft aangetoond, waardoor hij nergens in zijn verzoekschrift geloofwaardige concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

7.2.3.4.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoeker legt nog drie attesten neer, “Avis psychologique”, van 07/10/2019, 24/01/2020 en 24/07/2020. Vreemd genoeg spreekt het eerste medisch attest over de vervolgingen die verzoeker heeft meegemaakt in Syrië en waardoor hij lijdt aan slapeloosheid en nachtmerries heeft. Hij herdenkt volgens het eerste attest de gebeurtenissen van het verleden en heeft schuldgevoelens omdat hij zijn echtgenote achterliet. Zijn geest is niet altijd helder en zijn verklaringen niet altijd coherent, hij isoleert zich meer en meer en heeft zelfmoordgedachten. In het tweede attest, wordt Syrië vervangen door “au pays” en duidelijk gesteld dat hij een Palestijn is uit Libanon. Ook hier wordt gewag gemaakt van een achtergelaten echtgenote. Idem voor het derde attest, waar ook nog melding wordt gemaakt een aantal overleden burens. De drie attesten vermelden ongeveer letterlijk hetzelfde, hier en daar een toevoeging of weglating.

De Raad wijst er vooreerst op dat de “Avis psychologique”, van 07/10/2019, 24/01/2020 en 24/07/2020, geen medische attesten zijn die fysieke en psychische letsels omschrijven die het resultaat kunnen zijn van vervolging. Deze “Avis psychologique” zijn bovendien geen weergave van een gericht onderzoek naar de redenen van verzoekers psychologische toestand. De verklaring in het “Avis psychologique” dat de psychologische toestand en klachten het gevolg zijn van vervolging, kan niet anders worden opgevat dan als een weergave van hetgeen de verzoeker zelf (of iemand anders) daarover heeft verklaard. Uit het rapport valt niet af te leiden dat de vaststellingen een deskundigenoordeel van de opstellers behelst. Immers, de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij in Syrië slachtoffer is geworden van vervolging. Hij verklaarde bovendien een ongetrouwde student te zijn die problemen kende omwille van een aanvraag studiebeurs aan het Volkscomité, problemen die verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op al deze vaststellingen samen die grote vraagtekens plaatsen bij de objectieve bewijswaarde van deze “Avis psychologique”, is de Raad van oordeel dat deze attesten geen bewijs vormen voor verzoekers vrees voor vervolging aangezien de vermelding van de feiten die zouden plaats gehad hebben enkel kunnen steunen op de verklaringen van verzoeker. In de mate de attesten er ook op wijzen dat verzoekers kwetsbare toestand erger wordt omwille van de lange procedure, wijst de Raad er op dat de procedure *in casu* inderdaad een tweetal jaar duurt, wat niet onredelijk lang kan genoemd worden.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS